

SPIEGEL
BESTSELLER

JOAKIM ZANDER

BRATR

KRIMI ROMÁN HOST

JOAKIM ZANDER

BRATR

KRIMI ROMÁN HOST

JOAKIM ZANDER

BRATR

BRNO 2017

Orten
Joakim Zander

Copyright © Joakim Zander, 2015
Published by agreement with Ahlander Agency
Cover design © Hauptmann & Kompanie
Werbeagentur, Zurich
Cover photo © Nicola Smith / Trevillion Images
Translation © Karolína Kloučková, 2017
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2017
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-062-2 (Formát PDF)
ISBN 978-80-7577-063-9 (Formát ePub)
ISBN 978-80-7577-064-6 (Formát MobiPocket)

Mým rodičům

*zaplatil jsem za zradu
ale tehdy jsem nevěděl
že odcházíte navždy
a že bude
tma*
Zbigniew Herbert

BERGORT

ZIMA 2011

Letíme předměstím nízko nad zemí, přesně stanovenou rychlostí, v silné a kompaktní formaci. Neslyšně kloužeme nocí, oči přivřené napětím. Jsme jednotka X-menů, Bratrstvo neohrožených, jsme elita.

Na ulici Drivvedsvägen hoří auto, sledujeme, jak pneumatiky vybuchují žárem, skla se tříští a střepy jako ledové krystalky dopadají do sněhu; průsvitné úlomky beznaděje a rozptýlení. Stejně jako kterýkoli jiný večer letošní zimy. Děti už ani neutíkají na protější chodník, stojí tak blízko auta, že se jim plameny odrážejí v bělmu vytřeštěných očí a pálí je na kůži. Přesně vědí, jak dlouho trvá, než se ozvou sirény, nemají na spěch, nemají co zmeškat, dokonce už ani nemají od čeho utíkat.

Ale my nezůstáváme, máme větší cíl, už nejsme holátka, co podpalují auta, jsme orli a sokoli, dravci s ostřejšími zobáky, špičatějšími drápy, potřebujeme větší kořist. Jorge, Lišák, Mehdí a Bounty. Otáčím se ke svým kumpánům, jejich postavy vidím v záři ohně jen jako stíny. V srdci mi něco neustále narůstá. Už tě nepronásleduju. Je to tak dávno, co ses přestala pohybovat mezi námi. A ačkoli každou noc, když jdu spát, dopadá na stěnu v mém pokoji tvůj stín, jsou to oni, moji přátelé, mí kámoši, kteří jsou jako já. Stejně zbyteční a naivní. Stejně prázdní a unavení.

„Hele, Fádí?“

Bountyho hlas zní nepřírozeně, jako by se nemohl nadechnout nebo měl slabé plíce.

„Drž hubu,“ sykne Lišák a šťouchne ho do žeber, až Bounty uskočí o krok stranou do hlubšího sněhu.

„Klid!“ napomínám je. „Chápete, že tohle je vážný?“

„Ale...“ nedá se Bounty odbýt.

„Jaký zatracený ale, do hajzlu.“

Lišák zase syčí a zvedá ruku.

„Ale seš si tím kódem jistej, že jo?“ pokračuje Bounty a o krok ucouvne, aby se vyhnul ráně. „Seš si jistej, že ho nezměnili?“

Beton se nad námi sklání, uzavírá nás v sobě, pevně nás objímá. Vzduch je prosycený minus deseti stupni a pachem hořícího benzinu. Pokrčím rameny a cítím, jak se mi plíce stahují. Cítím totéž co vždycky: že nevím vůbec nic, že si nejsem vůbec ničím jistý.

„Jasně, sakra,“ odpovím. „Držte už huby.“

Čekáme na druhé straně Pirátského náměstí, přestože je úplně prázdné, přestože je půl druhé v noci. Čekáme, až se z dálnice ozvou sirény, čekáme, až modrá světla zbarví oblohu nad hřištěm. Čekáme, až k nám po namrzlé dlažbě před Samiho kebabem přiběhne Mehdí; jeho kroky znějí v zimní noci jako duté údery. Sirény ztichly, teď už slyšíme jenom děti, jak odcházejí po chodníku směrem od nás.

„Vzduch je čistej,“ říká Mehdí, nemůže popadnout dech, má astma a v plicích mu sípá a píská.

Předkloní se, těžce dýchá a chraptivě pokračuje:

„Jen hasiči, poldy už sem ani neposílají.“

Všichni tiše přikyvujeme, slavnostně jako na pohřbu. Zvážněli jsme. Klíče pálí v kapse, kód pálí v paměti. Zakloním hlavu a přelétám pohledem od výloh na druhé straně náměstí, upatlaných od dětských rukou, vzhůru po oprýskané fasádě,

zohýbaných žaluziích, prostěradlech místo závěsů, satelitech a somálských vlajkách a přes střechu ještě výš a dál. Obloha je černá a studená, dnes v noci nejsou venku hvězdy, dokonce ani polovina měsíce, ani ubohý srpeček. Jenom prázdné černé mraky a jinak nic. Přesto se tam zastavím očima, právě tak strnulýma, jako je tahle noc, jako jsou strulé mé prsty. Tohle je skutečná volba. Buď ty, nebo kámoši.

Odtrhnu zrak od noci jako jazyk od zmrzlého patra a řeknu: „Na co čekáte? Jdeme na to!“

Letíme ve formacích přes náměstí, tiše jako neviditelné letouny, jako zatracené drony. Jsme jednotka, gangsteři, elita. Jsme dokonale tiší, jenom z úst nám vychází pára, nejsme nic než dech a krev, která nám pulzuje v uších, nejsme nic než náš úkol.

Je to jednoduché. Zasunout klíč do zámku, neohlížet se. Všichni se nahneme dovnitř a já pak dělám přesně to, co jsem viděl dělat tebe, jdu přímo k bílé skřínce, jenom bušící srdce, jenom kód na displeji a tisícina vteřiny, než se ozve dlouhé pípnutí, které znamená, že to funguje, že jsme prošli. Rychle palce nahoru, vytáhnout baterky, projít chodbou a honem do studia.

Dva notebooky na stole v nahrávací místnosti. Bingo! Jsou naše. Dva samsungy v nabíječkách. Bingo! Jsou naše. Tři malé tablety. Bingo! Mikrofony a kytary. Vyměňujeme si pohledy. Kašlem na ně. Jsou moc těžké. Skláním se pod mixážní pult, šátrám ve tmě, až ji najdu. Pomalu vytáhnou krabici od bot. Otevru ji, sehnu k ní hlavu a nasaju sladkou vůni marihuany.

„Chlapi!“

Natáhnou ke kámošům ruku s ubaleným jointem. Vytřeští oči a dávají palce nahoru. Ale je toho tady víc, viděl jsem to, když

jsem tu byl s tebou. Viděl jsem, jak Monokl vytáhl dva tácy a dal je nějakému moulovi, aby nakoupil chlast. Tehdy jsem na to přece přišel, v tu chvíli se ta myšlenka zrodila.

Proplížím se do další místnosti, do kanceláře. Zkusím horní zásuvku psacího stolu, ale je zamčená. Trefa!

„Lišáku!“ zašeptám do studia. „Náradí!“

Lišák je král šroubováku, dláta i hasáku. Neexistují žádné dveře ani žádné okno, které by nedokázal otevřít. A tahle zásuvka, to je pro něj hračka. Jenom náradí zapře o desku stolu, trochu zabere a jsme uvnitř. Pokladna je zelená a pěkně těžká. Když se do ní Lišák začne dobývat, zastavím ho. „Kašli na to, otevřeme ji až pak.“

A je hotovo. Valíme se ze dveří jako velká voda, s náručemi plnými kořisti běžíme na hřiště, kde se rozdělíme. Já беру pokladnu a jeden notebook.

„Tak mizíme. Uvidíme se ve čtvrtek.“

Je po všem. Noc je studená a prázdná a tichá. Už ani auta nehoří a únava se přese mě přelévá jako moře, jako sníh, jako temnota. Tichý a prázdný klopýtám domů, nemám radost, necítím opojení ze zakázaného ovoce, nejsem spokojený ani silný. Vůbec to není tak, jak jsem čekal.

Později v pokoji mě žlutozelené světlo pouliční lampy za oknem nechce pustit ze svých spárů, hledá si cestu pod moje víčka a do mých zorniček, i když mám oči pevně zavřené a hlavu zabořenou do polštáře. Ať dělám co dělám, světlo mě nenechá usnout. Nakonec to vzdám, otevřu oči a posadím se na posteli. Ale nerozsvítím. Čas plyne pomaleji a proměňuje se, až se úplně zastaví a já slyším, jak dveře mého pokoje vrzly a podlaha zapraskala. Neohlédnu se, dál upírám oči na stěnu.

Společně s tebou se do pokoje vplížil chlad. Sedáš si na okraj postele. Vzduch znehybněl.

„Vzpomínáš, jak jsme byli malí?“ promluvíš. „Když ti bylo asi deset? Jak jsem začala mluvit o tom, že odtud musím pryč?“

Vím, co budeš vyprávět, je to jeden z našich příběhů, součást naší mytologie, přesto dál sedím mlčky, cítím se jen prázdný.

„Zase jsem se s nima pohádala, už nevím kvůli čemu. Nejspíš šlo o nějakou pitomost. Utekla jsem ven a vrátila se až pozdě v noci. A ty už jsi byl rozhodně moc velký na to, abys stavěl z dupla, ale než jsem přišla zpátky, naskládal jsi na tu velkou zelenou podložku všechny modré dílky, sem tam nějaký bílý, pak jsi mi je položil na postel a šel jsi spát. Pamatuješ?“

Malinko přikývnu. Pamatuju se. Všechno si to pamatuju.

„Vzpomínáš si, co to mělo být?“

Neodpovídám. Je to už strašně dávno. Od té doby se toho tolik stalo.

„Řekl mi, že je to moře. Že jsi nám postavil moře, po kterém můžeme odplout. A že vyrobíš člun, ve kterém se spolu poplavíme.“

Pálí mě pod víčky a na hrudi. Cítím, jak se okolo mě všechno stahuje, jak se mě minulost i budoucnost chystají utopit. Najednou vím, že není potřeba voda, aby se člověk utopil.

„Ale člun jsi nikdy nevyrobil, Fádí. Jenom to moře.“

Chci něco říct, možná to nějak vysvětlit nebo snad promiň, promiň, promiň. Ale vím, že nesvedu víc než fňukat a kňučet, že neumím vytvořit nic než zmatek a stres. Sedíme mlčky.

Nakonec promluvíš:

„Možná jsi ten člun teď přece jen vyrobil, Fádí. Jenže není pro dva dost velký.“

Konečně se otočím a podívám se na tebe. Jsi unavená a hubená, i ve slabém světle bledá. Odmalička jsem tě vídal připravenou odejít. Ale ještě nikdy jsem tě neviděl takhle.

„Jak to myslíš?“ zeptám se.

Díváš se na mě tak smutně. Nejsi zklamaná ani naštvaná. Jenom smutná.

„Co sis myslel? Že nepřijdou na to, čím klíče to byly? A čím vstupní kód? Ty kódy jsou osobní, každý má svůj, takže se dá zjistit, kdo tam byl a v kolik hodin. Až tam Jorge zítra ráno přijde, tohle zjistí jako první. Takže budou hned vědět, že to byl můj kód, vid’?“

Co mám dělat? Hanba mě pálí. Zrada. Taková pitomost. Jsem zrádce. A pak pocítím hrůzu.

„Jorge a Monokl,“ řeknu. „Přijdou mě zabít.“

„Oni ne,“ odpovíš. „Ale nejspíš Biz nebo Mahmúd nebo Rusák.“

Cítím, jak mi po tvářích stékají slzy. Taková ostuda, ty slzy, samozřejmě. Ale i to, že se strachy nemůžu ani hnout.

„Fádí, *habíbí*, jak jsi mohl udělat takovou hloupost? Víš, že jim nebude stačit, když ty věci dostanou zpátky. Pokud někdo takhle poškodí Pirate Tapes... Sakra, Fádí, vždyť tu není nikdo jiný, na koho můžeme být hrdí. Kdo tohle udělá, je prostě zrádce. Zrádce celého předměstí, kterého nikdo nebude šetřit.“

Skrz slzy pozoruju, jak vstáváš a jdeš ke své skříni. Skoro vůbec tu nebýváš, tak jednu noc v týdnu, ale vím, že tady máš bloky s kresbami. Natáhneš se, abys dosáhla na nejvyšší polici, shrneš si do náruče sešity a knížky a vložíš je do látkové tašky s logem Pirate Tapes. Přidáš tam ještě svůj švédský slovník. Po všech těch dnech a nocích je ohmataný, ošoupaný a má zohýbané rohy.

Zdá se to teď tak dávno, ty časy, kdy jsme si mysleli, že bude stačit, když se naučíme všechna slova, že bude stačit, když budeme zpívat tak jako ostatní, ne kvákat a kňučet. Pak se zarazíš a zase slovník vytáhneš. Položíš ho na postel.

„Bude lepší, když si ho necháš. Já už ho nepotřebuju,“ řekneš.

Skrývám obličej v dlaních, už se na tebe nevydržím dívat.

„Jak jsi to věděla?“ zašeptám. „Jak jsi věděla o Pirate Tapes?“

I skrz dlaně tuším, že jsi pokrčila rameny a zakroutila hlavou.

„Viděla jsem vás už odpoledne, jak jste stáli u mostu a kouřili. Hned jsem pochopila, že máte něco za lubem. Nejste zrovna nejchytřejší, Fádí. A pak jsem slyšela o tom vloupání a domyslela si to.“

„Co budeš dělat? Kam půjdeš?“

„To není důležité. Bude lepší, když to teď nebudeš vědět. Ozvu se.“

Dřepneš si přede mnou a přinutíš mě odkrýt tvář a podívat se na tebe.

„Poslouchej,“ řekneš tak vážným hlasem, až se vzduch okolo nás rozechvěje. „Budou si rozhodně myslet, že jsem dnes v noci ve studiu byla já. Použili jste můj kód. Když okamžitě beze slova zmizím, nebudou mít důvod podezírat kohokoli jiného.“

Držíš mě za zápěstí, díváš se mi přímo do očí, skrz moje slzy a mou hanbu, skrz zrcadlení a kouř, skrz veškeré zdání, přímo do nitra toho, co snad jsem já, tam, kde je moje dno. Nevím, co říct, otevřu pusku a zase ji zavřu, pokusím se odvrátit oči a uniknout tvému pronikavému pohledu, jenže ty mi to nedovolíš.

„Ale já ti nerozumím,“ namítnu.

„Je to jednoduché, *habíbí*,“ řekneš. „Nakonec jsi mi postavil člun.“

Pohladiš mě po vlasech.

„Promiň,“ řeknu já. „Promiň, promiň.“

Zavřu oči a cítím na tváři tvoje suché rty. Když oči zase otevřu, jsi pryč.